

Krt.

ametast kožušček nosim
kakor kak gospod,
pa po rovih za prigrizek
tekam svojo pot.

Kaj mi mari solnce vaše —
meni se blešči;
tudi v temi ob prigrizku
se lepo živi.

Včasih vendar še pokukam
malo iz prsti,
v strahu, da kak trdoglavec
name kje preži.

Čujem, da so kože naše
zdaj zelo v časteh —
in da ženske za kožuške
so si kar v laseh...

Včasih bil sem vam za škodo,
za korist sem zdaj;
kdaj resnico ste trdili —
kdo pové mi naj?

***

✂ Mladinski novičar. ✂

Ta grda togota! Za božič je dobil na Dunaju sedemletni deček v dar omarico s kamenčki, ki se iz njih lahko sestavi mala hišica. V družino je pa prišel na obisk deček-sorodnik, star komaj 10 let. Pa je že tako, da hudobec ne pusti niti otrok na miru. Mladiča sta se sprla. V prepiru je pograbil mlajši fantič kuhinjski nož, pa ga je vrgel proti onemu dečku s tako silo, da mu je prerezal trebuh. Pa ne samo malo, ampak tako, da so se videla čreva. Togotnež bo gotovo še okušal grenki kruh kaznjencev, če se ne bo premagoval.

Dobro je ukrenil. Ni še dolgo tega. V kamniških brdih je mala župnija, ki ima sila dobre ljudi. V neki številni družini je mater nenadoma zadela kap, da se je sesedla kakor mrtva. Doma je bil samo deček petih let in mlajši otročiči. Kaj stori brihtna glava? Kar v župnišče jo je udaril, četudi je bil le za silo oblečen, pa je zaklical: »Mama so umrli!« Mati takrat še ni bila umrla, pač pa čez teden dni. Vendar pa je bilo opozorilo dečkovo nujno in še pravočasno, da je župnik pohodil do bolnice ter ji podelil duhovno pomoč. Deček zasluži priznanje.

Posebna zabava. Hiemsko jezero na Bavarskem, ki pozimi tudi zamrzne, ima to posebnost, da pronicujejo iz njega modri močvirnati plini. Skozi ledeno skorjo pa lahko ne morejo. Nabirajo se tuintam v večji množini, razjedajo led in delajo luknjice v njem. Če pridejo razigrani dečki v bližino takih plinovitih zalog, ki še niso zvrtnale ledu, napravijo urno tak-le špektakel: Eden razseka brž led, drugi pa zažge plin, da prodre na dan mogočen vijoličast plamen. Ponoči delajo dečki s to igro velikanske bengalične ognje. To je takrat veselja med mladino!

Kaj takega pa še ne. Zgodilo se je že večkrat, da je prišel kakšen otrok slep na svet, a ne brez oči. Te dni je bil pa tam med trdimi Nemci v deželici Reuss (na Tirinškem) rojen otrok, ki je drugače zdrav in krepak, a nima niti sledu na glavi, kje bi morale biti oči. Revček bo vse življenje. Zahvalimo Boga za dar oči!

Gora, ki zlato bljuje. Lani uprav pred žetvijo se je zbudil ob Azovskem morju star ognjenik, ki je dolgo časa miroval. Kmetje so se bali za žetev, če jo pokrije gosti pepel, ki ga je ognjenik bruhal iz sebe. Toda ta pepel je bil kakor lesketajoč prah, ki ga je raznašal veter daleč naokrog. Ljudje so se prepričali, da je v pepelu polno zlatih zrn. Prej so se bali ognjenikovega bruhanja, zdaj so si pa želeli, naj bi bil še tako dober, da bi bruhal še dolgo dolgo. Toda bil je trmast in ni hotel več ustreči.

Ne gre na bolje. Radi bi zapisali kaj vzpodbudnega, radi bi pokazali vzore; toda kar je res zgledega in dobrega, se le preveč skriva. Takoj pa prodre v javnost vse, kar bi bilo sicer bolje, če bi se zakrilo s pozabljivostjo. Kar hočemo tu še enkrat naglasiti, je to-le: Vedno se je reklo, da je lenoba vseh grdob grdoba, da je slaba tovarišija slana, ki popari vse klice dobrega ter povzroča nevarno gnilobo; vedno so vsi pametni odgojitelji svarili pred pohujšljivim berivom, ki vbrizgava strup v mlada srca... Lahkomiselna mladina, ki ravna po svoji slabi pameti in sledi grešnim nagibom, se za dobrohoteča navodila nič ne briga. In posledice? V šoli nazadovanje — s slabim spričevalom; v srcu polom, v notranjosti težka vest. Mladega človeka, ki ne išče leka v molitvi, v zakramentih, ki nima več močne volje, da bi krenil nazaj, se poloti otožnost, obupnost, strah. Če ne dobi rešilnega angela, ki mu nudi roko v pomoč — se je bati najhujšega. Kako naj drugače razlagamo žalostne dogodke iz dijaških vrst, ki so o njih poročali zadnje dni časopisi!? Tam je izginil in pobegnil dijak. Vzrok: slabo spričevalo. Tu je segel sicer nadarjen učenec, sin ugledne družine po morilnem sredstvu — v obupu ali strahu! Kdo je kriv? Ozadje je temno! Zgoraj označene zablode se čedalje bolj množe ter tirajo mlada bitja v nesrečo! — O, ko bi mladina bolj upoštevala nasvete in navodila pravih, dobrih vzgojiteljev!

Zgodnja, neprostovoljna kópel. Dva vrhniška otroka bi se bila kmalu pone srečila. Početkom marca sta padla raz brv v vodo, in ta ju je nesla do bližnjih grabelj. Na srečo je opazil nezgodo neki mimoidoči delavec, pa je prestrašena otročiča še pravočasno spravil na suho. Brez dvoma bosta oba rešenca odslej kar moč previdna, kadar bosta hodila po takih potih.

Nekaj nezaslišanega. Če ima človek rad čedno, stanu primerno obleko, to še ni nič hudega. Vemo pa, da obleka ne naredi človeka. Glavno je, da je srce dobro in pošteno, in pa, da je v glavi kaj modrega. Gizdavost, ničemurnost, šopirnost in kar je temu podobnega, je pri pametnih ljudeh zaničevano. Pa je že tako, da v nekaterih družinah ne znajo zatreti v otrocih gizdavega plevla, marveč mu še prilivajo. To ima pa sila slabe posledice. Kako je prišlo, da se je sam končal v Novem Sadu neki deček zgolj radi tega, ker ni imel tako lepe obleke kot njegovi tovariši, ne moremo prav dognati. Vsekako je nezaslišano, da je kaj takega mogoče pri malem otroku. Ubogo revše! Če bi bil ta deček pomislil, da je največja in najdragocenejša lepota čistost in nedolžnost srca, bi mu kaj takega, kot je samomorilna misel, niti v glavo ne bilo padlo.

